

Intr-o zi obisnuita din viata lui de puscarias cu 12 ani „vechime“ la numai 34 cati implinise intr-un interval de cateva ore Vladimir Bukovski este scos din inchisoare imbracat si ferchezuit sa nu i se vada silueta scheletica impins cu forta intr-un avion debarcat pe aeroportul din Zurich pus in fata unui snop de zeci de microfoane si intrebat in toate limbile pamantului ce crede despre situatia neverosimila in care se gaseste. Situatie care lui insusi abia acum i se adusese la cunostinta: in urma unor campanii de presa fara precedent seful statului sovietic il cedase Occidentului primindu-l in schimb din partea statului Chile pe Luis Corvalan secretarul general al partidului comunist chilian inchis pana atunci pentru activitati antistatale. Cine nu si-ar fi pierdut macar o secunda cumpatul intr-o asemenea imprejurare? Raspunsul disidentului rus a facut in aceeasi seara inconjurul lumii: Era mai bine ca schimbul sa se fi facut intre Brejnev si Pinochet. In cartea de fata omul pentru a carui ivire pe lume Nicolae Steinhardt credea ca sorii planetele si galaxiile s-au rotit atatea milioane de ani vorbeste pentru prima data cu sfiata reticenta uneori exasperare dar mai ales cu neverosimila modestie despre sine insusi. A fost primul care a vorbit despre prizonieratul psihiatric trimitând în Occident peste 150 de pagini de documente despre abuzurile comise în spitalele de psihiatrie împotriva prizonierilor politici. În total a petrecut 12 ani în închisoare lagăre de muncă sau instituții de psihiatrie până când într-o zi din anul 1976 a fost scos din închisoare spălat îmbrăcat și trimis cu un avion in Elveția. Conține multe amintiri din închisoare reia teme mai vechi cum ar fi transformarea comunismului (și a comuniștilor) într-un monstru lângă care va trebui să trăim analizează foarte pertinent Uniunea Europeană comparând-o cu fosta URSS construită artificial de socialiști ca opoziție la capitalism. Cum altfel ar fi reușit să supraviețuiască închisorilor dure din URSS? Pentru el libertatea este cel mai de preț lucru al unui om singurul pentru care merită să trăiești și singurul pentru care merită să mori. “Prima dată când a fost trimis la carceră (povestește disidentul rus în Și se întoarce vîntul Fundația Academia Civică București 2003) – pentru gura lui mare a fost trimis foarte curînd după întemnițare – cînd s-a trezit singur în cutia doar ceva mai mare ca un coșciug gîndindu-se ce șansă are să se acomodeze și să viețuiască în ea un număr de zile a început prin a căuta în jur o spărtură o ascunzătoare o nișă în care un al deținut înaintea lui să fi pus ceva. Inventarul încăperii în care se afla înaltă de mai mult de doi metri se reducea la becul spînzurat în tavan la o scîndură de înălțimea unui stat de om pe care noaptea avea voie s-o pună pe jos ca să doarmă pe ea și la propira îmbrăcăminte de deținut. Următoarea zi munca mișaloasă de a desprinde din scîndură o așchie lungă la capătul căreia să pună o scamă din haina proprie cu ajutorul căreia să obțină lipind-o de becul încins o scînteie. ”Studiind neurofiziologia Bukovski face paralele tulburătoare între procesele din organism și lumea socială între oameni și animale privind simțul etic (vezi experimentul în care șobolanii primeau mîncare numai dacă apăseau o pedală prin care îi curentau pe alți șobolani). Soluția a treia se numește “a lui Winston Churchill și Vladimir Bukovski” și se rezumă astfel: “în prezența tiraniei asupririi mizeriei nenorocirilor urgiilor năpastelor primejdiilor nu numai că nu te dai bătut ci dimpotrivă scoți din ele pofta nebună de a trăi și de a lupta. Ci de nerăbdarea de a le striga adevărul de la obraz și de a intra in ei ca un tanc! Cuvinte mai extraordinare nu cred să se fi pronunțat ori scris vreodată în lume. Și mă întreb — nu pretind că e așa cum spun eu nu cătuși de puțin mă întreb doar nu pot să nu mă întreb — dacă nu cumva universul acesta cu toate roiurile lui de galaxii cuprinzând fiecare mii ori milioane de galaxii fiecare cu miliarde de sori și cel puțin câteva miliarde de planete în jurul acestor sori dacă nu cumva toate spațiile distanțele și sferile acestea măsurate în ani-lumină paraseci și catralioane de mii de mile toată viermuirea aceasta de materie aștri comete sateliți pulsari quasari găuri negre pulberi cosmice meteori mai știu eu ce toate erele toți eonii toate timpurile și toate continuumurile spațio-temporale și toate astrofizicile newtoniene ori relativiste au luat ființă și există numai pentru ca să fi putut fi exprimate aceste cuvinte ale lui Bukovski. Ulterior lumea a aflat mai multe despre forta morala echilibrul darzenia marelui personaj: Ca si despre umorul sarcasmul lapidaritatea si justetea formularilor sale. La intrebarea Cine esti dumneata Vladimir Bukovski? n-a stiut insa niciodata sa raspunda parand a fi singura care-l descumpaneste: Vladimir Bukovski este poate cel mai cunoscut

disident rus cel care a avut curajul să se opună regimului comunist și care a fost condamnat la mulți ani de închisoare. S-a născut în 30 decembrie 1942 în republica Bașkiră mama fiind jurnalist la radio iar tatăl scriitor, De tânăr a organizat demonstrații și manifestații prin care îi sprijinea pe diverși scriitori sau disidenți și de fiecare dată a fost arestat și închis. Împreună cu un coleg de închisoare au scris un "Manual de psihiatrie pentru disidenți" pentru a ajuta alți disidenți să se opună abuzurilor autorităților: Ulterior a aflat că eliberarea lui se datorează schimbului cu un alt prizonier comunistul chilian Luis Corvalán: De atunci este un om liber locuiește în Marea Britanie la Cambridge a reluat studiile de neurofiziologie și a continuat să scrie. Până în 1990 a fondat numeroase organizații anticomuniste a coagulat lideri importanți ai mișcării și a avut un rol important în căderea comunismului. Cartea "Reușești sau mori" este în fapt un lung interviu cu Vladimir Bukovski realizat prin email de Doina Jela: Din carte transpare omul Vladimir Bukovski un idealist un spirit analitic un om de o moralitate și o forță interioară remarcabile. Citez un fragment din relatarea Doinei Jela pasaj care a dat și titlul cărții, Efortul i-a fost răsplătit fiindcă într-o asemenea ascunzătoare a găsit un săculeț cu tutun, Urmează examinarea posibilităților ca folosindu-se de acest inventar să ajungă să fumeze: Primul obiect care părea demn de luat în considerație în acest sens era becul din tavan în permanență aprins. O zi întreagă deținutul cu înălțimea lui nu mult peste medie și cu condiția lui fizică de prizonier a sărit pe perete încercând să ajungă la bec: A treia zi cu degetele și genunchii jupuiți epuizat și furios a reluat salturile cu ajutorul scîndurii sprijinite de perete, Asta simțise atunci când își pusese în cap că trebuie să-și aprindă țigara de la bec: face lucrul acesta sau moare, Viziunea lui despre corectitudinea politică sau despre libertatea individului poate părea utopică însă are argumente cu care convinge foarte ușor pentru că le simte. Sinceritatea curajul și modestia lui impresionează și construiesc un model puternic. Nicolae Steinhardt spune în "Jurnalul fericirii" că a identificat trei soluții practice pentru a ieși dintr-un univers concentraționar în afară de soluția credinței. "Bukovski povestește că atunci când a primit prima convocare la sediul KGB n-a putut închide un ochi toată noaptea: Firesc lucru își va spune cititorul cărții sale de amintiri cum nu se poate mai firesc; nesiguranța frica emoția. Abia așteptam să se facă ziuă să fiu în fața lor să le spun tot ce cred eu despre ei și să intru în ei ca un tanc: Iată de ce n-a dormit: nu de teamă de îngrijorare de emoție. Interviul realizat de Doina Jela. Traducere de Doina Jela Reușești sau mori <http://blog.mihaisavu.com/2010/12/05/>. Problema era acum în ce fel să fumeze acel tutun. În fine victoria: scama și apoi țigara aprinsă. [...] Do or die." Îmi permit să-l citez pe marele gânditor român. Dar Bukovski urmează: n-am mai putut dormi de nerăbdare. Fericire mai mare nu-mi puteam închipui." Reușești sau mori

